

Det var med Betænkelighed, han gjorde det, men da han først havde sagt ja, kastede han sig med Iver og Energi over Opgaven. Hr. Vinding Kruse udførte et stort og uegennyttigt Arbejde i denne Sag, en Udtalelse, jeg finder det rigtigt at fremkomme med, om ikke af anden Grund, saa for at give det ærede Medlem Hr. Rode Lejlighed til at sige, hvad jeg er sikker paa han mener, at hans Angreb ikke har nogen personlig Karakter.

Hvad selve Sagen angaar, mente jeg den Gang, hvad jeg stadig mener, at naar man havde faaet Befolkningen i 2den Zone til at bekende Kulør, kunde man ikke Dagen efter den uheldige Afstemning slaa Haanden af den. Man havde ved sin egen Optraeden overtaget en moralsk Forpligtelse til at støtte den, til i hvert Fald at give den Lejlighed til overfor rette vedkommende at faa anført sine Synspunkter. Dette skete ved Mellemslesvigernes Delegation til Paris i Maj 1920. Som det ærede Medlem ved i sin Egenskab af forhenværende Medlem af det sønderjydske Udvalg, var Regeringens Stilling den, at den sympatiserede med Mellemslesvigernes Ønske og derfor vilde bistaa dem ved Medsendelse af en Raadgiver, in casu Professor Vinding Kruse; derimod kunde Regeringen ikke netop paa Grund af sin Overbevisning om det rigtige i, at Befolkningen selv fremførte sine Ønsker, gøre sig til Parthaver i selve Foretagendet. Denne mellemslesvigske Delegation, der fik Lejlighed til at tale med alle ledende, hjembragte den Overbevisning, at der intet var at gøre. Man kan sige, at man kunde forudse dette negative Resultat. Maaske, maaske ikke. Men hvad enten man kunde det ene eller det andet, har det intet med Sagens Kærne at gøre. Sagens Kærne for Mellemslesvigerne var, at Folk, der kæmper for deres Fremtid, efter almindelig moderne Opfattelse har Ret til selv at føre deres Kamp; og Sagens Kærne for os var, at der kun ved et saadant selvstændigt udført Forsøg var Mulighed for at komme bort fra Behrejdelsen mod det danske Folk for at have svigtet. Har vi opnaaet dette Resultat, og i det hele og store tror jeg, vi opnaaede det, saa har vi ingen Grund til skamme os, og jeg for mit Vedkommende har intet usikkert eller flakkende Blik. I det hele taget forstaar jeg ikke rigtig, hvad det ærede Medlem mente med, at vi har lidt og ogsaa i Fremtiden vil komme til at lide for denne Handling. Under alle Omstændigheder var det jo ikke nogen

Mørkets Handling, eftersom den foregik i det fulde Dagslys, og eftersom jeg overfor det sønderjydske Udvalg, den Gang vi udsendte Delegationen, saavel meddelte den Instruktion, som Professor Vinding Kruse fik, som de Instrukser, jeg samtidig sendte til den danske Gesandt i Paris.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen):

Blandt de Ændringsforslag, som jeg har stillet til de militære Budgetter, er der kun to, der ikke har fundet Naade for Mindretallets Øjne; ellers er de alle enstemmigt vedtagne, og de to har faaet Støtte af et Flertal. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (L. Rasmussen) og den ærede Ordfører for det radikale Parti (Rode) har i Dag udtalt sig mod disse to Ændringsforslag. Det første er Ændringsforslag Nr. 1359 og angaar kun en Bevilling paa 700 Kr. til en forøget Undervisning, som er etableret paa Officerskolen. Dette er et Led i en Bevilling, der ikke er større end knap 2 200 Kr., altsaa et forholdsvis lille Beløb. Jeg havde ikke ventet Utak og Behrejdelse hverken fra Socialdemokratiet eller fra det radikale Parti for dette Forslag. Det er kommet mig højst overraskende, at jeg har faaet det. Jeg havde snarere ventet, at jeg skulde have faaet Tak fra de Herrer her, hvad jeg her har foretaget. Jeg skal nemlig betro det høje Ting, at under Verdenskrigen sendte den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, flere Officerer til Fronten ved de kæmpende Hære — vi havde danske Officerer baade ved den engelske, den franske, den tyske og den italienske Front —, og det er ikke Smaaskillinger, der er givne dertil; thi man kan sige sig selv, at det ikke er billigt at holde Officerer ved fremmede Hære under en saadan Verdenskrig. Nu har jeg, allerede da jeg var Dreng, lært af Balles Lærebog, at man skal opfatte alt i den bedste Mening. Dette har jeg ogsaa gjort her, idet jeg gik ud fra, at det var ikke for at give disse Officerer en Lystrejse eller for at give dem den Fornøjelse at være til Stede ved de fremmede Hære, at man sendte dem til Fronten; jeg har virkelig troet, at Meningen med, at disse Officerer blev sendt ud, skulde være den, at de skulde samle og indhøste Erfaringer i den moderne Krigsførelse og gøre sig bekendt med de Vaaben og Metoder, der har været anvendte i den store Verdenskrig, og at den Erfaring, de der indhøstede, herefter skulde komme de vordende Officerer til gode ved Undervisningen her-